ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 7, Sayı 5 (77)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Mayıs 1980

Kölelik anlaşmasına, DGM'lere, zorbalık yasalarına, açlık paketine, silâhlanmaya ve ölüm füzelerine karşı en geniş demokratik güçlerin eylem birliği için ileri!

Savaş boyu

Amerikan emperyalistleri, onun yayılıcı azgın çevreleri, özellikle bölgemizde yoğun bir savaş kışkırtıcılığına giriştiler. Son İran olayları Carter'ların saldırganlık, barış düşmanlığı ve serüvencilik planlarını, bir kez daha ortaya koydu.

Amerikan hava birlikleri İran topraklarına gangsterce bir indirme yaptı. Washington-Carter, Pentagon boylarının ölçüsünü aldılar. Ama bu salgıncılar planlarından vazgeçmiş değillerdir. Sorun bu kadar değildir. İran'a saldıran Amerikan uçakları nereden havalandılar? Bu saldırı üsleri Anadolu topraklarında da vardır. Kaç kez İncirlik, Pirinçlik ve öteki üsler, Yakın Doğu halklarına, komşularımıza karşı kullanılmıştır. Bu kez de halkımız, dünya kamuoyu haklı bir soru yöneltiyor: «Kum, Tahran yakınlarına indirme yapan Amerikan uçakları nerelerden havalandılar?» İncirlik bu sorunun dışında değildir. Üstelik, Demirel hükümeti, uzatmalı üsler anlaşmasını daha dün imzaladı.

Amerika, NATO, bölgemizde ateşle oynuyor. Türkiye'de işbirlikçi egemen çevreler, militarist, faşist güçler açık askersel, faşist biçimi bir diktatoraya tırmanıyor.

Bu çevreler egemenliklerini, yaslandıkları emperyalist güçlerin planlarını yürütebilmek için sıkıyönetimi, kanlı terörü biteviye geliştiriyorlar. Ölüm kol geziyor. Hükümet 1 Mayıs'a yasak koydu. «Bunalım ve savaş hali» tasarısı gibi korkunç bir barbarlık «yasası»nı öne sürüyor, Meclise getiriyor.

Durum, en somut biçimiyle ortadadır. Yapılacak nedir? En başta işçi sınıfının sendikal, politik birliğini sağlamak. Tüm ilerici güçlerin, örgütlerin savaşta eylem birliğini örmek. İşçi-köylü bağlaşıklığını kuru laf olmaktan çıkarmak. İlerici gençliği, ilerici kadınları, bunların örgütlerini, öğretmenleri, tüm halkı bu savaşa, savaş boyuna çekmek.

TKP böylesi bir savaş boyundadır. Bölgemizde Amerikan emperyalizminin tutuşturmağa çalıştığı savaş ocaklarını söndürmek! Demokrasiyi savunmak! İleri demokratik bir Türkiye için savaş boyu böylesinedir!

Tekellerin saldırısına karşı savaş

Emperyalist sermaye ve yerli tekellerin son on yıllardaki eşi görülmemiş yağmacı, NATO'culuğa dayalı ekonomisi meyvalarını verdi: Türkiye korkunç bir ekonomik bunalıma yuvarlandı. Üstelik bunalım gittikçe artan bir hızla derinleşiyor. İşbirlikçi tekeller «altın yıllar» yaşarken, işçi sınıfının, emekçilerin yaşam koşulları hızla kötüleşiyor.

Bu durum tüm politik güçleri şu almaşıkla karşı karşıya getirdi: «Tekellerin kârlarının mı küçülmesinden yanasın, yoksa halkın ekmeğinin mi?» Demirel hükümetinin bu soruya yanıtı çok açıktır: «Halkın ekmeği küçülmeli, ama tekellerin kârlarına dokunulmamalıdır». UPF'lerin, holdinglerin emriyle hükümetin dayattığı açlık paketi; işsizlik, pahalılık, işçi ücretlerine karşı girişilen saldırı bu politikayı ortaya sermektedir.

Bu açık yağma politikası karşısında işçi sınıfının, emekçi yığınların öfkesi kaçınılmaz şekilde kabarıyor. DİSK'e, Türk-İş'e, bağımsız sendikalara bağlı 40 bini aşkın işçi grevlere gitti. Direnişler, yığın çıkışları artıyor, yayılıyor. Demirel hükümetinin buna karşılık aldığı tutum ortada: Hükümet işçi sınıfının, halkın artan direncini süngü gücüyle kırma yolunu tutuyor. Grevlere baskı uyguluyor. Sıkıyönetimler, baskı yasaları, Anayasa değişikliği taslakları ile yarı askersel bir zorbalık rejiminin temellerini atıyor.

Halkın demokratik hak ve özgürlüklerine karşı saldırının sivri ucu kuşku yok ki işçi sınıfına, onun sınıfsal örgütlerine yöneliyor. En geniş işçi yığınlarının savaş örgütü sendikalar bu saldırıların en önde gelen hedeflerinden biridir. Meclise sürülen yasalarla işçi sınıfının sendikal hakları alabildiğine kısıtlanmak isteniyor. Öte yandan sendikalar basılıyor, kapatılıyor. Grevler ardarda erteleniyor. Birbiri ardından çeşitli sendikaların yöneticileri tutuklanıyor, baskı görüyor.

Egemen güçlerin işçi sınıfının yaşam koşullarına ekonomik, sosyal, politik saldırısını geri püskürtmek için sendikal eylem birliği, özellikle DİSK ve Türk-İş'in eylem birliği büyük bir önem taşıyor. Sarı sendikacıların, eylem birliği düşmanlarının engellerini aşarak grevlerde, yığınsal eylemlerde sendikaların birlikte hareketini sağlamak, grevlerin yarattığı

(Devamı 2. sayfada)

Bildiri

Yaşasın Leninizm

Türkiye'de ve dünyada devrimciler, yeryüzü halklarının yazgısını değiştiren insanın, Lenin'in 110. doğum yıldönümünü kutluyorlar. Dünyadaki ilk komünist partisinin, yüce SBKP'nin kurucusu, ilk utkan sosyalist devrimin Büyük Oktobr Devrimi'nin, dünya işçi hareketinin büyük önderi yüce Lenin bütün canlılığı ile yaşıyor. Onun dünya emekçilerine kazandırdığı büyük yapıtların değeri, gün geçtikçe daha da açık ortaya çıkıyor. Onun önderliğinde kurulan Sovyetler Birliği gelişiyor, komünizme doğru ilerliyor. Dünya barışının, dünya devrimci güçlerinin çelikten kalesi Sovyetler Birliği'dir. Onun yapıtlarında gelişip dünyanın yeni koşullarında yeni bir düzeye yükselen Marks'ın bilimi, bilimsel sosyalizm canlı olarak gelişiyor. Dünyanın tüm devrimci güçlerinin elinde maddesel bir güce dönüşüyor. Çağımızın Marksizmi, Leninizmdir. Ve o, her zamankinden daha güncel, daha kalıcıdır.

«Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz!». Leninizmin bu ilkesi dünyanın dört bir yanında devrimcilere ışık tutuyor, yol gösterici oluyor. Leninizm olayların, gelişmelerin doğru kavranmasında şaşmaz bir pusuladır. Ama Leninizm yalnızca dünyayı doğru kavramanın yolunu göstermekle kalmıyor, o dünyayı değiştirmek isteyen devrimci güçlere, yeni bir dünya kuran sosyalist ülkelerin halklarına, kapitalizmi yıkacak olan proletaryaya, emperyalizme karşı savaşan ezilen ülkelerin halklarına savaş kılavuzu oluyor.

Marksizm-Leninizmin güncelliğini yitirmemesi, tersine her geçen gün dünya ölçüsünde sınıf savaşlarına damgasını daha fazla vurması, onun cansız bir kalıp, bir dogma değil, yaşıyan, kendini geliştiren bir bilim olmasından geliyor.

Marksizm-Leninzim, aynı zamanda gücünü somut savaşımda kazandığı büyük başarılardan, utkulardan alıyor. Karl Marks, sosyalizmi ütopiden çıkarıp bir bilim yaptı. Bugün bu bilim salt teori olmaktan çıktı, dünya sosyalist sisteminde, reel

(Devamı 2. sayfada)

Tekellerin saldırısına karsı savaş

(1. sayfadan devam)

potansiyeli çıkış noktası yaparak savaşımı dalga dalga yükseltmek günün yakıcı bir görevidir.

Sınıf uzlaşmacılığını yenmek

Egemen güçler yığınların direnişini kırmada yalnızca kaba terörden yararlanmıyor. Sarı sendikacıların, sınıf işbirlikçilerinin, çeşitli reformist akımların halkın yığınsal çıkışlarını frenleyici, eylem birliğini engelleyici politikaları da egemen güçlere yarıyor.

Sınıf işbirlikçileri, reformistler, günümüzde apaçık ortada duran, «tekellerden yana mı, halktan yana mı» sorusu karşısındaki konumlarını gizliyorlar. Tekellerin emekçi halka dayattıkları «ulusal ekonomiyi el birliği ile yıkımdan kurtaralım» demagojisinin arkasına gizleniyorlar.

Böylesi bir demagojinin anlamı nedir? Kuşkusuz ne komünistler, ne sınıf sendikacıları, ne de başka ilerici hiç kimse, en başta emekçi halkın omuzlarına yüklenen bunalımı, bu bunalımın sürüp gitmesini istemiyor. Komünistlerin politikası, kuşkusuz, «durum ne kadar kötüyse, bizim için o kadar iyi» ilkesi üzerine kurulmamıştır. Ama sınıf düşmanı ve sınıf uzlaşmacılarının dertleri başkadır. «Ulusal ekonomiyi kurtarmaktan» söz ederken, gerçekte onlar, sömürü ve ezgiyi, bunalımın kaynağı olan emperyalizme bağımlı kapitalist düzeni kurtarmayı düşünüyorlar!

Emperyalizm, işbirlikçi tekeller, onlarla yazgı birliği etmiş büyük toprak sahipleri yağmacı ekonomik uygulamaları ile ülkeyi bunalımın uçurumuna itiyorlar. Sonra da sınıf işbirlikçileri ile, reformistlerle bir ağızdan, işçi sınıfından, emekçi halktan yeni yeni özveriler istiyorlar. Bunalımı işçi sınıfı yaratmamıştır. Emekçi halk yaratmamıştır. Onlar için bunalımdan çıkış, işçi sınıfının, halkın yaşam koşullarını düzeltmek, yaşanabilir hale getirmek demektir. Bu ise, ilk adımda tekellerin kârlarını azaltmakla olur. Kendi yarattıkları bunalımın faturasını gene tekellere, Koçlara, Sabancılara ödetmekle olur. Onların egemenliğine son vermek için savaşmakla, sosyalizm amacını yaymakla olur.

Bunalımın giderek derinleşmesi, bu gerçeği işçi ve emekçilerin önüne sermek için nesnel bir temel oluyor. Sınıf uzlaşmacılığı tezlerinin, reformizmin sorunları işbirlikçi tekellerle uzlaşarak kapitalist sistem içinde çözmek düşlerinin yanlışlığı yaşamda kanıtlanıyor. Yığınlar öz deneyimleri ile bunalımdan devrimci çıkış yolunun zorunluğunu öğrenmek olanağına kavuşuyor. Komünistlerin, işçi sınıfı militanlarının görevi bu gerçekleri bilinç düzeyine yükseltmek, burjuva reformcu, sosyal reformcu aldatmacaların yanlışlığını da işçi ve emekçilerin bilincine çakmaktır.

Demokrasi savaşımı

Egemen güçlerin en ağır baskılarına karşın emekçi yığınların direnişinin sürmesi güçlü bir savaş potansiyeli oluştuğunu kanıtlıyor. Bu güçleri en geniş bir demokrasi hareketi çerçevesinde birleştirmek görevi gündemdedir.

İşçi sınıfımızın sendikalı kesiminin büyük çoğunluğunu çatısı altında birleştiren DİSK ve Türk-İş arasında eylem birliği gerçekleşirse, bu savaşımın geniş yığınları çekmesinde ve işçi sınıfının bu savaşıma damgasını vurmasında önemli bir rol oynayacaktır.

Komünistler, işçi sınıfının militanları, sınıf sendikacıları bu eylem birliğini engelleyen, yığınsal çıkışları frenleyen tutumları aşmak için savaş vermek zorundadırlar. Ekmeğimizin küçülmesinden, her kırılan grevden, her başarısızlığımızdan, birliği önleyenlerin sorumlu olduğunu göstermeli, sarı sendikacılardan, eylem ve eylem birliği kaçkınlarından yığınlar önünde hesap sormalıyız.

Emekçilerin ekonomik ve sosyal yaşam koşullarını savunmak için verdikleri savaşları güncel politik istemlerle bağlamak gerekir. ABD emperyalizmine, NATO köleliğine karşı savaş, Batı Avrupa'da ölüm roketlerine karşı savaş; zorbalık yasalarına, Anayasa değişikliğine karşı savaş ile pahalılığa, işsizliğe, ücretlere saldırıya karşı savaş bir bütün olarak birleştirilmelidir.

İşçi ve emekçilerin tekellerin saldırısına karşı her karşı koyuşu, her grev, her direniş bu geniş demokrasi hareketiyle ve bundan öte sosyalizme açılan ileri demokratik devrim amacıyla bağlanmalıdır.

Bugünden dalga dalga yükselecek eylemler, kampanyalar, yalnız yarı askersel zorbalık rejimine, faşizm tehlikesinin tırmanışına dur demekle kalmıyacak, aynı zamanda geniş demokrasi güçlerini, emekçi yığınları savaşım içinde, kendi öz deneyimleri ile eğitecek, devrim savaşımına yakınlaştıracaktır.

Yaşasın Leninizm

(1. sayfadan devam)

sosyalizmde maddeleşen bir somut gerçek oldu. Ulusal kurtuluş savaşlarında, kapitalist ülkelerdeki işçi hareketinde ve barış savaşımında bayraklaştı.

Leninizm geçerliliğini, gücünü, güncelliğini sınıf savaşımının her alanında kanıtlamıştır. Leninizmin düşmanları iflas etmiştir ve her zaman da iflas edeceklerdir. Ona yönelik her saldırı mutlaka yenilgiye uğrayacaktır.

Leninizm, Türkiye işçi sınıfının savaşımında onun yenilmez silâhıdır. TKP'nin ideolojisi Marksizm-Leninizmdir. Politikası Marksist-Leninist politikadır. İşte TKP'nin gücü, işçi sınıfının, demokratik güçlerin en ileri kesimlerine yol gösterici parti alması buradan geliyor. TKP'nin bugün ağır illegalite koşullarına karşın ulusal ölçüde bir parti olması, onun Lenin'in gösterdiği yoldan kıl payı ayrılmamasından, Leninci görüşlerden bir tek ödün vermemesinden, bu ideleri canlı, yaratıcı biçimde savaşımına uygulamasından geliyor.

TKP, bundan 60 yıl önce, Lenin'in sağlığında kuruldu. Onun savaş bayrağı altında, Büyük Oktobr'ın esinleyici gücüyle, silâh elde halkımızın ulusal kurtuluş savaşına daldı.

V. İ. Lenin'in adı, ulusal kurtuluş savaşı yıllarımızda, temelleri atılan Türk-Sovyet halklarının dostluk ve kardeşlik bayrağıdır. Lenin'in adı, halkımızın belleğinde ulusal kurtuluş savaşımızın anılarıyla birlikte dipdiri yaşıyor.

Bugün de, Lenin, onun partisi, kurduğu ilk sosyalist ülke, halkımızın Amerikan emperyalizmine, NATO'ya, iç gericiliğe karşı, ulusal bağımsızlık, barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşına esin kaynağı oluyor.

TKP, Marksizm-Leninizmi geniş emekçi yığınlara yayma savaşımını başta gelen görev olarak görür. 60 yıllık savaşımında TKP bu görevinden bir an bile geri durmadı. En koyu baskı dönemlerinde de işçi sınıfına, emekçi yığınlara Marksist-Leninist ideolojiyi taşıdı, taşıyor. Günümüzde ne faşist komandoların cinayetleri, ne sıkıyönetim zulmü bu görevin yerine getirilmesine engel olamıyor. TKP, Marksist-Leninist ilkeler temelinde işçi sınıfını, emekçi yığınları örgütlüyor, savaşa sürüyor, sürecektir.

Yaşasın Türkiye ve uluslararası işçi sınıfının en keskin silâhı Leninizm!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

21 Nisan 1980

Komünistlerin barış forumu

Paris'te Avrupa komünist ve işçi partilerinin barış forumu toplandı. Baş sorun, NATO'nun Batı Avrupa'ya yeni ABD atom roketleri yerleştirme kararı ve böylece silâhlanma yarışında yeni bir turun başlamasını zorlaması karşısında komünistlerin ortak tutumlarını açıklamasıydı. Toplantı sonunda çıkan ortak çağrıda kardeş partiler, tüm barışsever güçleri, Avrupa halklarını barış ve silâhsızlanma için eylem birliğine çağırdılar.

Emperyalizmin onti-Sovyetik demagoji kampanyalarına hız verdiği, yumuşamayı durdurma, gerginliği arttırma, sosyalist ülkelerle çatışma politikası yürüttüğü bir sırada böylesi bir toplantının yapılması tarihsel bir önem taşıyor. Özellikle toplantıdan hemen önce ABD'nin İran'a karşı giriştiği silâhlı saldırı, Paris toplantısının ne kadar güncel olduğunu kanıtlıyor.

Bu saldırı emperyalizmin gerçek yüzünü bir kez daha açığa çıkardı. NATO'nun saldırgan karakteri ile Varşova Paktı'nın barışı savunan işlevini ayırdetmeyen reformist tutumların kime yarar, kime zarar getirdiğini gösterdi. Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a yaptığı enternasyonalist yardımın önemini henüz kavrayamayan çevrelere bir uyarı oldu. Emperyalizmin «Sovyet tehlikesi», «Afganistan işgali» türünden yalanları karşısına dikilmeyip geri çekilmenin insanlığı, barışı nasıl korkunç bir tehlike ile karşı karşıya bırakan yanlış ve zararlı bir tutum olduğunu gösterdi.

Sınıfsal konum

Uluslararası ilişkilerde barış içinde yanyana yaşama politikasının karşısında başka bir seçenek olmadığını sağduyulu her insan kavrıyor. Öte yandan her sorunda olduğu gibi barış sorununda da dünyadaki iki karşıt toplumsal sistemin, emperyalizmin ve sosyalizmin iki ayrı sınıfsal tutum aldığı gözardı edilirse, tutarlı bir barış politikası çizilemez.

Dünya barışının, yumuşamanın can düşmanı emperyalizmin en saldırgan, en gerici çevreleridir. Bugün emperyalizm dünya çapında tarihsel girişimi elden kaçırmıştır. Dünya devrimci süreci ilerliyor ve emperyalizmi zorla geriletiyor. Değişen güçler oranı ve yaklaşık askersel denge koşullarında kalıcı bir barışın reel olanağı doğmuştur. 70'li yıllarda yumuşama politikası, özellikle Avrupa'da yığınlar arasında derin kökler salmıştır. Ama emperyalizm saldırganlı-

(Devamı 4. sayfada)

Barış ve silahsızlanma için komünistlerin Avrupa ülkeleri halklarına çağrısı

Silâhlanma yarışının çılgınca hızlandırılması insanı kaygulandırıyor. Avrupa halkları, uyanık olmalısınız. Nüfus yoğunluğu böylesi yüksek olan anakaramızın kırım ve ölüm araçlarının yığınağı ve hedefi haline gelmesi, hepimizin geleceği için büyük bir tehlikedir. Sizler de biliyorsunuz: Bu korkunç bir israftır. Halk yığınlarının gereksinimini karşılamak ve Avrupa halklarının daha gelişmesini sağlamak için vazgeçilmezcesine gerekli olan maddi olanakların sokağa atılmasına izin verilemez.

Son zamanlarda dünyayı yeniden soğuk savaşın girdabına çekmek için alabildiğine körüklenen savaş psikozu barış ve yumuşama davasına, karşılıklı güven ve uluslararası işbirliği davasına büyük zararlar verdi. Avrupanın göbeğine yeni atom cephanelikleri yerleştirilmek, yumuşamanın başarıları yok edilmek isteniyor. İmzalanmış olan anlaşmaların içi boşaltılıyor, görüşmeler ve gerçekleştirilmiş olan ekonomik, kültürel, sportif ve insanlararası ilişkiler kesiliyor. Anakaramızın halklarına barışın, dostluğun, dürüst ve sürekli işbirliğinin değerini öğrenmek pahalıya mal oldu. Hitler faşizmine karşı utkunun 35. yıldönümü, barışın ne denli temel bir insan hakkı, insanlar için ne denli vazgeçilmez bir değer olduğunu anımsatıyor. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yaşamı biçimlendiren bizler, hepimiz, bugünkü tehlikeli tırmanmanın sürdürülmesiyle her şeyi yitirebiliriz.

Önemli nüfus ve ekonomi potansiyeli tüm insanlık için gerekli olan dünyanın bu bölgesinin bir çöle çevrilmesini düşünmeye bile karşı çıkmalıyız. Avrupa'nın — insanlık tarihinin bir parçasını oluşturan — kültürel ve tarihsel zenginliğini korumalıyız. Kim olursak olalım, Avrupa'nın neresinde yaşarsak yaşayalım, varolan sorunlara uyumlu çözümler aramakla her şeyi kazanabiliriz. Silâhları, silâhlı güçleri azaltmakla, tüm devletlerin, halkların güvenliğini eşit ve garanti altına alarak sağlamanın gereklerine uygun biçimde yumuşamayı ilerletmekle her şeyi kazanabiliriz. Bunu elde edebilecek güçler vardır. Biz komünistler barışa bağlıyız. Biz silâhsızlanma, halklar arasında işbirliği ve dostluk istiyoruz. Bunun için duyuruyoruz: Barış ortak davamızdır ve onun utkusu ancak ortak çalışmamızla güvence altına alınabilir.

- NATO'nun Avrupa'da yeni Amerikan roketleri yapma ve yerleştirme kararının kaldırılması, ya da gerçekleştirilmesinin, eşitlik güvenlik için güvence verme koşullarında orta menzilli roketler sorunu üstüne verimli görüşmeler başlatmak üzere gerçekten ertelenmesi için birlikte çalışalım.
- SALT II anlaşmasının olanaklı olan en büyük hızla onaylanması için ve stratejik silâhların daha da azaltılması hedefi ile görüşmelerin sürdürülmesi için elbirliği ile çalışalım.
- Viyana görüşmelerinde kararlı bir ilerleme sağlamak için, silâhlı güçlerin ve silâhların azaltılması için birlikte savaşalım. Bu yöndeki tüm kısmi önlemleri, bu arada anakaramızda kimsenin kendisine karşı atom silâhı kullanmayacağı güvencesi altında atom silâhından arındırılmış bölgeler oluşturmak önlemini destekleyelim.
- 1980'de, Madrit'te Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansının toplanması için birlikte savaşalım. Helsinki Sonuç Belgesinin tüm madelerinin tüm devletlerce gerçekleştirilmesi, her şeyden önce politik yumuşamanın askersel yumuşama ile pekiştirilmesinin güvence altına alınması yönünde yeni adımlar atılması hedefini izleyelim.
- Varşova'da anakaramızda askersel yumuşama ve silâhsızlanma konulu bir Avrupa konferansı toplamak için birlikte çalışalım.
- Birleşmiş Milletler Örgütü'nün silâhsızlanma konulu özel oturumunda yapılan saptamaların pratikte gerçekleşmesi istemini birlikte ileri sürelim.
- Böylece açığa çıkacak olan maddi olanakların daha ileri gelişmenin gereksinimleri ve açlığa karşı savaşım uğrunda kullanılması için birlikte savaşalım. Bu, blok dışı ülkelerin isteklerine ve tüm insanlığın çıkarlarına da uygundur. Gerçekten de silâhsızlanma savaşımı bugün son derece yakıcı bir görevdir. Biz, Avrupa'daki tüm ülkelerin komünistleri, barış ve silâhsızlanma söz konusu oldu mu, her tür diyaloğa, her tür ortak eylem için görüşmelere hazırız. Biz, bu amaçla tüm barıştan yana güçlerin birleşmesini istiyoruz. Milliyetimiz, yaşam biçimimiz ne olursa olsun, hangi inanca sahip olursak olalım, herkese, — komünistlere, sosyalistlere, sosyal demokratlara, hristiyanlara ve öteki dinlerin temsilcilerine — sesleniyoruz: «Barış hepimizin ortak malıdır.» En geniş bir temelde bir toplantı ve diyaloğu olanaklı kılacak açık bir girişimin gerçekleştirilmesi yönünde çaba göstermeye hazır olduğumuzu bu toplantıda duyururuz.

Biz, anakaramızda yumuşama ve silâhları azaltma için Helsinki ruhunda ve

(Devamı 5. sayfada)

Komünistlerin barış forumu

(3. sayfadan devam)

ğından vazgeçmiyor. Askersel dengeyi kendinden yana değiştirmek istiyor.

Emperyalist basın-yayın araçları «soğuk savaşı» geri getirme çabalarına gerekçe olarak, Pentagon'un kışkırttığı ve örgütlediği karşı-devrime karşı, Sovyetler Birliği'nin Afgan halkına özverili yardımını gösteriyorlar. Oysa emperyalizmin yumuşama sürecine saldırıları yeni değil. Sovyetler Birliği'nin, dünya sosyalist sisteminin ardıcıl barış politikası ve tüm barıştan yana güçlerin savaşımıyla uluslararası yumuşamanın egemen olmasına koşut olarak, emperyalizmin, ABD ve NATO egemen çevrelerinin buna karşı saldırıları da başladı. Emperyalizmin bu anti-yumuşama stratejisinde bölgemizin de önemli yeri var. İran'da Şahlığın yıkılmasından ve Afgan halkının devriminin başarılarından sonra ABD bölgemizde yayılmacılık ve saldırganlık politikasını hızla tırmandırdı.

Ama ABD'nin, NATO egemen çevrelerinin tüm bu çabalarına karşın uluslararası yumuşama süreci durmadı. Belirleyici olan eğilim bu gün de yumuşamadır. Dünya barışına karşı saldırıları geri püskürtecek güçler vardır. Ve bu güçler gün geçtikçe daha geniş yığınları kucaklıyor. Öte yandan nitelikçe gelişiyor, saldırganla barış savunucusunu, barışın dostu ile düşmanını ayırdetmeyi barış savaşımı içinde daha iyi öğreniyor.

Komünistlerin sorumluluğu

Kuşkusuz, barış savaşımı tüm insanlığın varolma ya da yok olma savaşıdır. Bu nedenle, bu savaşıma katılan güçlerin sınıfsal tabanı çok geniştir. Örneğin ABD atom roketlerine karşı yığınsal kampanyalarda burjuvazinin çeşitli kesimlerinden, din adamlarından, hatta bazı kapitalist ülkelerde devlet aygıtındaki, hükümetteki sağduyulu kişilerden yer alanlar oldu. Elbette ki bu çevreler, barış savaşımını işçi sınıfı savaşımının bir parçası olarak görmüyor. Ama en geniş yığınların dirimsel barış istemi, işçi sınıfının savaşımı ile birleşiyor.

Dünya barış hareketinin temel gücü nedir? Bu alanda kazanılan uluslararası başarılarda belirleyici güç hangisidir? Söz yok, dünya barış güçlerinin savaşlarına can veren, onları, saldırganlık kaynağı emperyalizme karşı güçlü kılan, herşeyden önce sosyalist dünya sistemidir, en başta Sovyetler Birliği'dir. Onun, Oktobr Devrimi'nden bu yana sürdürdüğü kararlı Leninci barış savaşımıdır. Onun giderek yükselen politik, ekonomik, askersel gücüdür. Reel sosyalizm ne kadar güçlüyse, barışın güvencesi o kadar sağlam olur.

Komünist hareket ve birliği ne kadar güçlüyse, barış savaşımında işçi sınıfının konumları o kadar güçlü, barış savaşımı da o ölçüde başarılı olur.

Ancak sosyalist ülkelerle birlikte kapitalist ülkelerdeki geniş barış güçlerinin ortak savaşımı silâhlanma yarışını gemleyebilir, yumuşamayı koruyabilir ve ilerletebilir.

Türkiye ve barış

Demirel hükümeti ve onun sınıfsal dayanakları, doğrudan doğruya NATO egemen çevrelerinin, Pentagon'un dümen suyunda yürüyorlar. Ülkemizin topraklarını ikili anlaşmalarla, üslerle, atom depolarıyla barışa karşı bir barut fıçısına çevirdiler. Emperyalizmin dayattığı ağır silâhlanma masrafları emekçilerin sırtına yükleniyor. Hükümetin her türlü serüvenci operasyon için ABD'ye koşulsuz saldırı üsleri verdiği ve bu üslerin ABD'nin İran'a saldırısı için kullanıldığı biliniyor.

Orta Doğu halkları, ilerici güçleri Türkiye'nin, emperyalizmin ileri karakolu durumundan haklı olarak kaygı duyuyorlar. Sosyalist ülkeler, haklı olarak Amerikan emperyalizminin Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki ilişkileri bozmak istediği yolunda uyarılarda bulunuyor. CHP yöneticileri, İran'a karşı Amerikan saldırısı karşısında, ikili anlaşmaların Türkiye için yarattığı tehlikelere değinmek gereğini duyuyor. MSP yöneticileri benzer kaygıları dile getiriyor. 52 CHP'li saylavın ikili kölelik anlaşmasına karşı anti-emperyalist çıkışı derin yankı uyandırıyor. Barış Komitesi'nin kongresi, barış güçlerini birleştirdi ve barış uğrundaki savaşı yeni bir düzeye yükseltti. Yığınların eylemleri barış, yumuşama, silâhsızlanma istemlerinin yaygınlığını kanıtlıyor. Bu koşullar, Türkiye egemen sınıflarının emperyalizm yanlısı politikasının olanaklarını sınırlıyor, onların eylem alanlarını daraltıyor.

Bütün bu gelişmeler, ülkemizde barış için savaşın olanaklarını gösteriyor. Avrupa komünist ve işçi partilerinin Barış Çağrısı'nı şimdi en geniş yığınlar arasında yaymak, emperyalizmin barış düşmanı yüzünü açığa çıkarmak, ABD atom roketlerine, ülkemizde silâhlanmaya, militarizme, topraklarımızdaki ABD ve NATO üslerine karşı savaşı güçlendirmek, TKP'nin, ve tüm barış güçlerinin önünde temel bir sorun olarak duruyor.

Lenin köşesi

Yığınları kazanmak

1920'li yıllar, Lenin'in Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin zengin deneyimlerinin ışığında devrim teorisini daha da geliştirerek yetkinleştirdiği yıllardır. Bu yıllarda Lenin 2. ve «İki buçukuncu» enternasyonalin oportünist ve ortacı yöneticileriyle olduğu kadar komünizmin bir çocukluk hastalığı olan goşizme karşı da savaştı. 1921'de, Komintern'in III. Kongresinde hareket için ciddi bir tehlike halini almış olan sol oportünist görüşleri yenilgiye uğrattı.

Alman Komünist Partisi'nin, bir açık mektupla, işçilerin en yakıcı istemleri için sosyal demokrasiyi alttan ve üstten eylem birliğine çağırmasını «oportünistlik»diye niteleyen sol sekter görüşlere karşı Lenin, «bu açık mektup politikasının örnek bir politik adım» olduğunu belirtti. (Yapıtlar, Alm, c. 32, s. 493.)

Kongrede Lenin, «Saldırı teorisi» adını alan, «her durumda saldırı» görüşünü yerdi, çürüttü, böylesi sekterliklere karşı amansız savaş verilmezse Komintern'in yıkılmaya mahküm olacağını belirtti. (Yapıtlar, Alm, c. 32, s. 492–493.)

«Sol» sekter bir konumdan «devrimi yapmak için büyük parti olmanın gerekmediğini» savunanlara karşı Lenin, *«Devrimin çok küçük bir partice de başlatılabilip utkuya ulaştırılabileceğini ben tümüyle yadsımıyorum. Ama bunun için de en geniş bir devrim hazırlığı zorunludur. Oysa yoldaşlar kalkmış ,büyük' yığınları kazanma zorunluğuna karşı çıkıyorlar»* diyerek, devrime geçmek için mutlaka partinin *«geniş yığınları yönetiyor»* olması gerektiğini belirtti. Böylece devrime geçişe yeterli *«geniş kapsamlı hazırlığın«* ölçütünü geniş yığınları yönetip yönetmeme olarak gösterdi. Yığın kavramının da öyle istendiği gibi yorumlanır bir ölçüt olmadığını vurguladı ve: *«Eğer gerçekten devrime yeterli hazırlık varsa, o zaman ,yığınlar' kavramı da değişir ... Çoğunluğu, hem de yalnızca işçilerin çoğunluğunu değil, tüm sömürülenlerin çoğunluğunu kapsıyacak bir içerik kazanır»* dedi. (Yapıtlar, Alm, c. 32, s. 498–499.)

Kongre, Leninin görüşüne uygun olarak «Taktik Tezler»inde, *«işçi sınıfının çoğunluğu üzerinde belirleyici etkinin kazanılması»* ve Komintern partilerinin *«savaş deneyimli, büyük, devrimci komünist yığın partilerine dönüştürülmesi»* görevlerini saptadı. (Komünist Enternasyonal, III. Kongresi, Tezler ve Kararlar. Alm, s. 35–36.)

TKP, 60. yılında böyle bir parti olmak için savaş veriyor.

Köylere «gitmek»

Türkiye kapitalizmi artık 30–40 yıl öncenin, hatta 10 yıl öncenin kapitalizmi değil. Emperyalizm, bir yandan ülkemizi talan etti, bir yandan kendisine bağlı burjuvaziyi palazlandırdı. Tekeller ortaya çıktı. Köy, artık, emperyalist metropollerdeki bunalımları duyar oldu. Kapitalizmin dünya ölçüsünde derinleşen bunalımları, ülkemizde endüstriyi de, tarımı da sarsıyor.

Şimdi proletarya savaş alanında. Köyde sınıf ayrışması derinleşiyor ve sayıları 1 milyonu aşan tarım proletaryası köyde sınıf savaşının başını çekiyor. Böylece, köye «gitme» kavramı kökten değişti. Geçmişin küçük burjuva «halkçı» anlayışları çoktan unutuldu. Köylüyü, kendi dar çıkarları temelinde «adam» etmeyi, sözde «uygarlaştırmayı» iş edinen aydının yerini, traktör, biçer döver üstündeki işçi ve onunla sımsıkı bağlanan işçi sınıfının bilinçli aydınları alıyor. Onlar köylüye devrimin yolunu, işçi-köylü bağlaşıklığını gösteriyor. Köyü ayrı bir dünya gibi tanıtan edebiyat yapıtları eski bir geçmişin yapıtlarına dönüştü. Kentlerin, proletaryanın savaşından büsbütün ayrı olarak köylünün «kurtuluşu» düşleri, goşizmin bu serüvenci çizgisi dikiş tutturamadı. Burjuva reformcu düşler de, «köy-kent» benzeri yapay plânlar da köylüde güçlü bir yankı bulamıyor.

Şimdi köye ancak köydeki sınıfsal ayrışmayı, kapitalizmin gelişme eğilimlerini bilimsel olarak çözümleyen bir pusulayla gerçekten gidilebilir. Her bir bölgenin ayrımlı özellikleri temelinde, köydeki toplumsal katmanların çıkarlarını, istemlerini kavramak gerekir. Milyonlarca köylüyü çatısı altında toplayan kooperatifler, birlikler, tarım proletaryasıyla birleşecek olan küçük ve orta köylülüğün büyük toprak sahiplerine, tefecilere, tüccarlara, tekellere ve bankalara karşı demokrasi savaşının alanlarıdır. Komünistler, her yöreye, her köye en uygun örgütsel biçimler bularak, en bilinçli köylüleri örgütleyerek bu alanlardaki savaşımın ön sırasında yer almalıdırlar.

Köye günümüzün yöntemleri, örgütsel biçimleriyle giden parti örgütlerimiz, yeni deneyler biriktiriyor. Trakya'da kooperatif hareketi demokratik yönde atılım yapıyor. Sakarya'da köylü kurultayı, bilinçli köylü ögelerinin savaşım isteğini yansıtıyor. Çukurova'da, çiftliklerde çalışan on binlerce tarım işçisine, bu büyük yığına, Lenin'in deyimiyle «yaklaşma yolları» yaratıcılıkla bulunuyor.

Yaşasın TKP'nin Leninci politik, ideolojik, örgütsel birliği!

Niçin TKP'ye girdim?

Bu sayımızla birlikte, parti üyeleriyle yapılan görüşmeleri yayınlamaya başlıyoruz. İlk olarak, Türkiye Kürdistanı'nda TKP sıralarında savaşan bir Kürt komünistinin sorularımıza verdiği yanıtları yayınlıyoruz.

– *Niçin TKP'ye girdin?*

– TKP sıralarında yer alışım, bir zamanlar küçük burjuva milliyetçi konumlarda sürdürdüğüm savaş yaşamında yeni, nitelikçe büsbütün başka bir aşama oldu. Bir çok insan gibi ben de Kürt ulusunun yüz yıllar boyu çektiği derin acılara başkaldırıyor, ama kurtuluşun yolunu bulanık düşünceler arasında açıklıkla göremiyordum. Elimde bilimsel bir kılavuz yoktu. Çoğu zaman Kürt emekçilerini, köylülerini barbarca sömüren, feodal kökenli toprak beylerinin milliyetçi demagojileriyle benim düşüncelerim arasındaki ayrım yitip gidiyordu. Oysa, bu demagojilerin içinden çıktığım yoksul insanlar üzerinde nasıl ataerkil bir baskı rolü oynadığını, çifte sömürüye nasıl uygun bir üst yapı kurumu olarak ortak hazırladığını el yordamıyla anlıyordum. Yoksul halkımızın dar milliyetçi politikalarla kurtuluşa ulaşacağına inancım sarsılıyordu. Bu arada, şimdiki yoldaşlarım, bana yardım ettiler. Onların aracılığı ile Marksizm-Leninizm düşünceleriyle tanıştım. Türkiye komünistlerinin hem ulusal baskının, hem de sömürünün can düşmanları olduğunu öğrendim.

Lenin, «ezilen ulusun milliyetçiliğinde her zaman ilerici bir yan vardır» der. Bu nesnel gerçekliği kendim yaşadım. Anti-Sovyetizmle, anti-Komünizmle her türlü ideolojik bağları kopardığım zaman, tutarlı devrimci-demokrat konumlara gelmiştim ve artık, Marksizm-Leninizmle aramdaki aşılmaz duvar yıkılmıştı. Özellikle Sovyetler Birliği'nde ulusal sorunun Leninci çözümünü inceledim. Proletarya enternasyonalizmini benimsedim. TKP'nin programını, Atılım'ı, daha sonra da parti tüzüğünü okudum. TKP'ye işte bu süreç içinde geldim

Partili yoldaşlarımın, bana karşı özen le yaklaşımı, her soruma içtenlikle yanıt vermeleri milliyetçi ön yargılardan, bizim ulusumuza özgü ve kanımca hiç de haksız olmayan ulusal kuşkuculuktan kurtulmamda büyük rol oynadı. Kendi kişisel deneyimden çıkarak, Kürt devrimci demokrat arkadaşlarımın ön yargılarının aşılmaz olmadığı inancındayım.

Neden tek parti?

– *Bazı kimseler, Türkiye'de her ulusun ayrı komünist partilerde örgütlenmesinden söz ediyorlar. Sen bu görüş açısını niye benimsemedin?*

– Bu tür görüşlerle sık sık karşılaşıyoruz. Bence, bu görüş, devrimci demokrat konumlardaki kimselerin, henüz küçük burjuva milliyetçiliğinden kopamayışlarının ürünüdür. İdeolojik olarak hiç bir biçimde uzlaşmamakla birlikte, Kürt ulusal hareketinde yer alan bu görüşten çevrelere ayrımlı bir yaklaşım gerekiyor. Biz, Türkiye Kürdistanı'nda «iki parti» anlayışına ilkesel açıdan karşı çıkıyoruz ve bu görüşlerin eylem birliği sürecinde büyük ölçüde ortadan kalkacağına inanıyoruz.

Yeryüzünde hiç bir komünist, yalnızca başka bir ulustan, ya da renkten olduğu için, öteki yoldaşlarından ayrı bir partide çalışıyor değildir. Marks ve Engels, komünist hareketin biçim bakımından ulusal, ama özde enternasyonalist olduğunu boş yere yazmadılar. İyi bir örnek, Batı Avrupa'daki komünist işçilerimizin o ülkelerdeki kardeş partilerin sıralarında da yer almalarıdır. Ho Şi Minh, Fransa'dayken Fransız Komünist Partisi'nin üyesiydi. Türkiye Kürdistanı'nı Türkiye'nin öteki bölgelerinden ayıran bir devlet sınırı, Kürdistan'da yıkılması gereken ayrı bir devlet, ya da sömürge valiliği, ayrı bir egemen sınıf yoktur. Türkiye Kürdistan'ı ne Britanya imparatorluğunun okyanus ötesi sömürgelerine, ne de metropolden binlerce kilometrelik çöllerle, buzullarla ayrı düşmüş Çarlık Rusya'sının iç sömürgelerine benzemez. «Sömürge» sorunu üzerine ortaya atılan tezler bu durumu ele almaktan kaçınıyor. Çünkü işin can alıcı yanı budur. Kapitalizm bir yandan en insanlık dışı ulusal baskıyı, bir üyesi olmaktan onur duyduğum Kürt ulusu üzerinde uyguluyor. Ama öte yandan Türk ve Kürt uluslarını bir tek ekonomik, sosyal ve politik yapıda birleştirdi, ve ulus ayrımına bakmadan tek bir proletarya yarattı. Düşman ortak. Düşmana karşı yığınları ülke ölçüsünde harekete geçirecek nesnel etkenler ortak. Ankara'yı yerinden

(Devamı 8. sayfada)

Barış ve silahsızlanma için komünistlerin Avrupa ülkeleri halklarına çağrısı

(3. sayfadan devam)

Madrit konferansına yönelik çalışmaya kararlı olan, Avrupa'nın tüm güçleriyle konsultasyonlara ve herkesin benimseyebileceği biçimlerde bir görüş değiş tokuşuna hazırız.

Kadın, erkek, tüm iyiniyetli insanlar: Her bir ülkede ve tüm Avrupa'da birlikte hareket edelim. İlerleme, mutluluk ve barış davası birlik içinde utkuya ulaşacaktır.

1 Mayıs

1 Mayıs eşiğinde yığınların kabaran öfkesi komünistlerin önüne önemli görevler koydu. Savaşın yönü ne olmalı? Savaş isteğiyle dolup taşan yığınların öncü kesimleri nereye yönelmeli? Bir işçi yoldaşın deyimiyle «biz düş görmüyoruz». Komünist kuşkusuz düş görmeli. Ama ileri gelişmelerin yönünü saptarken, gelişmeye komünistçe bir iyimserlikle bakmak gerektiğinde düş görmeli. Nedir ki, gerçek sosyal, politik durumu ayık kafayla görmeyen komünist iyi bir öncü olamaz. Durum ne, yapılması gereken ne? Şimdi on binlerce savaşçıya komuta edenlerin, yüzbinleri eyleme çekebilenlerin önünde yanıtlanması gereken soru budur.

Bu soru serüvencilerin kanıtlarıyla yanıtlanamaz. Bu soru, reformistlerin uzlaşma teorileriyle de yanıtlanamaz. Bu soru, Marksizm-Leninizm ışığında yanıt bulabilir. Komünistler, milyonlarca emekçiyi devrim savaşına kazanabilmelidirler. Küçük burjuva sabırsız ögelerin ya da baskı karşısında boyun eğenlerin konumları bizim konumumuz olamaz. Milyonlarca emekçi devrim savaşına, hem sabırlı, hem de atılgan savaşlar olmadan kazanılamaz. Tariş direnişi bunun eşsiz örneği oldu. Şimdi oportünistlerin her türü, bu çetin günlerde komünist öncünün tutumunu nasıl edip karalarız diye kara kara düşünüyor. 1 Mayıs eşiğinde devrimci proletaryanın sağlam güçleri, devrimci hazırlıklarıyla, 1 Mayıs'ı genel grevle karşılama atılımıyla oportünizmin yüzünü bir kez daha sergiliyor.

1 Mayıs eşiğinde, oportünizmin, halka sırt çevirmenin en bayağı biçimi «yasalara» sığınıyor. Bu CHP sağ yönetiminin politikasına teslim olmak demektir. Bir de, tüm yaşamında bir tek gerçek halk eylemi görmemiş olan kimi küçük burjuva aydınları, «ayaklanma» edebiyatı yapıyor. Ayaklanmanın daha ilk adımında kaçmayı bırakalım, faşizmin daha ilk adımında ülkede dikiş tutturamayan bu serüvenciler için işçilerin yanıtı açık olacaktır. «Boş lâf değil, eylem istiyoruz.» Kaldı ki, işçi sınıfı, emekçi yığınlar, eylemin göbeğinde, çoktan beri küçük burjuva oportünist görüşlere gereken yanıtı veriyor. Şimdi görev, milyonları eyleme çekmekir. Bir tek demokratik belgi uğrunda savaşa atılan yığınlar, bir çırpıda devrimin kabaran selini yaratabilir. O nedenle, emekçilerin, halkın kendi öz istemlerine daha da sıkı sahip çıkmak, devrimi isteyenin temel görevidir. 1 Mayısta yığınlara yaklaşmanın yöntemi budur.

Her örgüt kendi savaş geleneğini yaratır. IGD'li gençlik böyle destansı bir savaş geleneği yaratıyor. Her halkın geleceği onun gençliğidir. Halkımızın mutlu günlerini işte bu genç insanlar ellerinde tutuyorlar. Gençliğin halkla kaynaşması boş yere değildir. İlerici Gençler Derneği, halkımızın bağrından doğdu. Halk yığınlarının arasında yaşıyor. IGD kapatılamaz! IGD açılsın, yöneticileri serbest bırakılsın! Hiçbir yasak, Türkiye devrimci gençliğinin emperyalizme, faşizme, şovenizme karşı yiğit savaşını kıramıyacaktır.

FİDEF'in Genel Kurulu üzerine

Federal Almanya İşçi Dernekleri Federasyonu (FİDEF)'nun 4, 5, 6 Nisan tarihleri arasında Frankfurt şehrinde yapılan 4. Genel Kurulu, Türkiyeli işçilerin en yüksek ve en yığınsal bir forumu oldu. «Türkiye'deki demokrasi güçleriyle dayanışma», «Türk ve Kürt işçileri FİDEF'te birleşelim», «Belediyelerde seçme ve seçilme hakkı istiyoruz» ana belgileri altında yapılan genel kurulu F. Almanya'nın çeşitli şehirlerinden işçilerimiz, Alman demokratik kuruluşlarının temsilcileri ve Türkiye'den gazeteci ve sendikacılor katıldılar.

F. Alman basın ve kamuoyunun dikkatini çeken Genel Kurul ciddi ve canlı bir hava içinde geçti. Söz alan konuşmacılar, Alman hükümetinin Amerikancı, NATO'cu Demirel hükümetine yaptığı yardımı protesto ettiler. *«Gönderilen marklar kurşunlara, halkımızı kıran silâhlara gidiyor. Bizden vergi olarak kesilen bu paralar işkencecilere ödeniyor»* dediler. Konuşmacılar özellikle Türkiye'deki ilerici güçlerle dayanışma içinde olduklarını vurguladılor, «Politika gazetesi serbest bırakılmalı», «Antifaşist tutuklular salıverilmeli» dediler. Bütün Türkiyelileri, Alman kuruluşlarını, grevci işçilerle sürdürülecek dayanışma eylemlerine katılmaya çağırdılar.

Genel Kurul'da bütün kararlar oybirliğiyle alındı. «Faşizme geçit yok!», «TKP'ye özgürlük!» «Yaşasın enternasyonal dayanışma!» belgileri coşkulu bir şekilde dile getirildi. Sağ «sol» işçi sınıfına yabancı her türlü sapık, yıkıcı akımları lanetleyen Genel Kurul, İngiltere'deki «İşçinin Sesi» goşist grupçuğunun işçi sınıfına düşman çıkışlarına karşı aktif mücadele edeceğini belirtti.

Kalpazanlar

Son günlerde burjuva yayın organları, kendisine «Türkiye Devrimci Komünist Partisi» adını veren bir partinin kurulduğundan sözediyorlar.

Lenin, kapitalizmin derin kökleri kazınmadan küçük burjuva devrimciliğinin de tümüyle yok olmayacağına işaret eder. Günümüzdeki gözlemler de bunu doğruluyor. Ama bu, belli serüvenci akımların varlıklarını sürekli sürdürmeleri biçiminde değil, dağılan, batan gurupların yerlerini sürekli yenilerinin almasında ortaya çıkıyor. Bunun nedeni herşeyden önce burjuvazinin ideolojik bunalımı.

İşçi sınıfının, halkımızın savaşımının düzeyi yükseldikçe, bilinçliliği geliştikçe, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin de işleri zorlaşıyor. Ponomaryov yoldaşın gelişmiş kapitalist ülkeler için söylediği şu sözleri kuşkusuz değişik bir düzeyde de olsa Türkiye için de geçerli «Egemen çevreler açık ve kaba anti-komünizmin getirdiği kârın gün geçtikçe düştüğünü ve sosyal reformizmden yararlanmada da sık sık başarısızlıklara uğradıklarını giderek iyice anlıyorlar. Bu koşullarda emperyalizm giderek daha sık goşist düşünce ve belgileri hizmetine sokmaya çalışıyor.» (Komünist, 1971, Sayı 18, s. 18.)

Egemen güçler goşizmin olanağınca çok çeşidinin varlığını sürdürmesinden yana. Çünkü burjuvazinin kaba anti-komünizminin etkisini kıran ideolojik bunalım, küçük burjuva devrimcisi akımları da hızla eskitiyor. O zaman, yedekte tutulan bir başka akım devreye sokuluyor. Biri batarken, öteki çıkıyor.

Türkiye'de TKP'nin varlığı, 70'li yılların ortalarında, küçük burjuva devrimcilerinin kafasına dank ettiğinden beri serüvenciliğin bir de kendisine «komünist» ve «TKP» adını yakıştıran kalpazan türleri türedi. Anti-TKP'ciliğin «TKP-R», «TKP-B», «TKP-ML» gibi biçimleri türedi. Şimdi bu kervana bir de «TDKP» katıldı. Bir yandan da İngiltere de üstlenmiş R. Yürükoğlu ve çevresi de heveslenmişler, «TKP'Leninciler» diye ortaya atılıyorlar.

Tüm bu kalpazanların ikili bir işlevleri var: Biri işçi sınıfına düşman bu bozguncu akımların komünist adını kirletmeleri, öteki de burjuvaziye yüz çeviren, devrimci konumlara yönelmek isteyen dürüst devrimci demokratların yolunu kesip şaşırtarak, onların TKP'ye yönelmesini engellemeleri.

Komünistler bir yandan, komünist adını kirleten sınıf düşmanlarına karşı amansızca savaştan bir an geri durmayacak, öte yandan da bu akımlara bir süre için kapılmış dürüst devrimcilere ayrımlı yanaşacak, onları küçük burjuva kariyeristlerinin, kalpazanların etkisinden kurtarmak için çaba harcıyacaklardır.

«Buhran ve savaş hali»

«Buhran ve savaş hali» yasa tasarısının meclise getirilmesi ile sıkıyönetimci, holdingçi Demirel hükümetinin halkın demokratik hak ve özgürlüklerine karşı giriştiği genel saldırı doruğuna erişti. Yasanın «gerekçesi» olarak, varolan yasaların, Anayasanın kişi hak ve özgürlüklerinin dokunulmazlığını güvence altına alan 17,18 ve 30'uncu maddelerini çiğnemeye yetmediği gösteriliyor! Yeni yasaya göre ülkedeki yürütme ve yargı yetkileri, meclise danışmadan, genel kurmay başkanına devredilebilecek. Türkiye'de bir şehirden diğerine gidiş özel izne, iç pasaporta bağlanıyor. Komutanlar gerekirse tüm bir bölgeyi toptan boşaltabilecek, halkı göçe zorlayabilecekler. Bütün konut ve araçlara el konabilecek. Zorla çalıştırma, angarya uygulanabilecek. Bu yasanın yalnız «savaş halinde» değil hükümetin gerekli gördüğü durumlarda, bunalım gerekçe gösterilerek barış durumunda da uygulanabileceği özellikle belirtiliyor.

İşte bu, yarı askersel bir baskı ve zorbalık rejimini yasalaştırmaktan başka bir şey değildir. Hükümetin süregenleşen sıkıyönetimle, Anayasayı gerici yönde değiştirme girişimleriyle, birbiri ardından meclise sürülen zorbalık yasaları ile sürdürdüğü tırmanış, böylece her tür demokrasi ve özgürlük anlayışını hiçe sayan bir noktaya varmış oluyor.

Bu yasa, bölgemizde emperyalizmin giriştiği saldırı eylemleriyle doğrudan bağlıdır. Egemen sınıflar ülkeyi emperyalist serüvenlere sürüklemeye «buhran ve harp hali» yasalarıyla hazırlanıyor. Bölgelerin boşaltılması vb. yetkiler, bu hazırlığın yanısıra Kürt halkına karşı büyük bir tehdit oluşturuyor. «İç savaş» çığlıkları bu yasa tasarısıyla somutlanıyor.

Bu saldırılar en başta komünistleri ve tüm işçi sınıfımızı, onun giderek politik niteliği artan savaşımın, tüm halkımızın zaten sınırlı olan demokratik hak ve özgürlüklerini hedef alıyor. Bu zorbalık politikasının temelinde emperyalizmin ve işbirlikçi tekellerin çıkarları yatıyor.

TKP bu tehlikeli gidişle artan faşizm tehlikesine karşı tüm demokratik güçleri uyarıyor. Bu tehlikeyi geriletmenin yolunu gösteriyor. TKP, zorbalık yasalarına karşı çıkan, demokratik hak ve özgürlükleri savunan herkesle, en geniş demokrasi güçleriyle eylem birliği yapmaya hazırdır. Etkin bir demokrasi hareketini birlikte örgütleme görevi gündemde duruyor. Ancak bu geniş demokrasi güçlerinin eylem birliği temelinde serüvenciliğe kapalı, işçi sınıfının savaş yöntemleriyle yürütülen örgütlü ve yığınsal savaşımla, karşı karşıya kaldığımız tehlike geriletilebilir.

M İ L İ T A N L A R D A N

Kapitalizmin mezarı

Gerici Demirel hükümetinin işbaşına gelmesinden sonra Petrol Ofis İzmir Bölge Müdürlüğünde görev alan yeni yönetimle birlikte ilerici memurlar sürgüne gönderiliyor. İşçilerin ise çoğunun yeri değiştiriliyor ve baskı yapılıyor.

Türkiye'nin büyük bir kesiminin petrol dağıtımını yapan ve içinde bulunduğumuz ortamda petrol ürünlerinden milyonlar vuran karaborsacılar varken, Bölge Müdürü tüm bu sorunları bırakmış kim sol'cu, kim komünist, kim bizim adamımız, bunları inceliyor ve ona göre görev taksimi yapıyor.

Sendikanız yok mu? diyeceksiniz. Var tabii. Hem de canla başla çalışıyor! Ne mi yapıyorlar? Gayet tabi Müdür Beye yardımcı oluyorlar. Adam nereden bilsin sol'cuyu, komünisti? Halbuki sendikacılarımız (Petrol-İş Kocaeli Şubesi yöneticileri) kongrelerinde Kırım Türk'lerini kurtarmaktan söz ediyordu!

Toplu sözleşmemize de daha çok var-Ta Nisan 1'de. Sonra ne olacak toplu sözleşme varsa? Şimdiden işçiye danışıp taslaklar hazırlayıp işverenden çok para mı isteyecekler?

Sonra çalışma barışı ne olur? Hele memleket bu duruma gelmişken? Hem patronlar düşünecek değiller ya Türkiye'yi! Biraz da işçiler düşünsün! Kimbilir, belki de hiç zam istemezler, çıkarlar işçinin karşısına Nisan Biir deyiverirler!

Derler bunlar, her şey beklenir. İşverenle bir araya gelip tayinleri, sürgünleri yapan hainlerden her sey beklenir. İşçi sınıfı iyi bilir, iyi tanır bunları, Ahmet, hele hele tek elli Mehmet kazma küreğe gideceklermiş. Gidecekler tabii. Biz işçiyiz, biz işgücümüzü satarız. Yaşamımızı işgücümüzü satarak sürdürürüz. Kuyu kazmak ta neymiş? İşçi sınıfının düşmanlarını tanıdıkça daha bir hırsla kazarız. Yılacağımızı zannederseniz aldanıyorsunuz. Sermaye uşakları, işçi sınıfının hainleri aklımıza geldikçe daha derin kazarız. Onlar, kuyu diyor. Oysa kazdığımız kapitalizmin mezarı. Ne de olsa petrol işçisiyiz...

Petrol Ofisi işçileri

Sınıf savaşında bileniyoruz

Elyaf fabrikası, Karamürsel Yalova arasında kuruludur. Biz, Elyaf işçileri, uzun yıllar haklarımızı patrona satan sarı sendikacıların yönetimindeki Teksif'i fabrikadan atmaya karar verdik. Ancak bu öyle bir çırpıda olacak iş değildi. Ama işçiler bir kez savaşıma karar verdiler mi bunun yollarını da bulup çıkarırlar. Öyle de oldu. Önce bir sendikal komite kurduk. Bu komite, DİSK 5. bölge ile, Tekstil sendikası genel merkeziyle bağlar kurdu. Eğitim seminerleri, toplantılar yapılmaya başladı. Elyaf işçileri bu sömürü ve talan düzeninin nedenlerini öğrendiler. Bölgemizdeki yığın çıkışlarına, grev ziyaretlerine aktif olarak katılarak bilendik.

Toplu sözleşme zamanı yaklaşınca, durumu anlıyan patron ve sarı Teksif yöneticileri; savaşımızı kırmak için 39 arkadaşımızı işten attılar. Ama bu da bizim savaşımımızı kıramadı. Topluca Teksif'den istifa ederek Tekstil'e üye olduk. Bizim seçmemiz, ülkede sınıf savaşımının kanlı biçimler aldığı ve Demirel hükümetinin açlık paketiyle ücretlere saldırıya geçtiği, baskı ve terör uygulamalarının yoğunlaştığı bir döneme rastlıyordu. İşçi sınıfının en savaşkan kolu metalurji işçileri ve tekstil işçileri ekmek ve onurlarını çiğnetmemek, açlığa boyun eğmemek için grev boylarına çıkmışlardı.

Böyle savaş günlerinde, Bölge Çalışma Müdürlüğü Elyaf işyerinde yetkiyi sarı Teksif'e verdi. Sınıf savaşının yeni biçimlerine hazırlanan işçiler ilk tepki olarak 3 saat işi durdurdular. Burjuvazinin, işçi sınıfının toplu sözleşme haklarına, ücretlere saldırıya karşı çıkış yolunun grev ve direnişlerden geçtiğini kendi deneyimleriyle kavradılar.

Serüvenciliğe kapılmadan, örgütlü, birleşik savaşın yenemeyeceği zorluk yoktur. Elyaf işçileri de bu temelde yürüyor. Ve savaşı kazanacağımıza olan inancımız pekişiyor.

Elyaf'dan bir işçi

Yığınlarla, birlikte, yığınların önünde devrimci görevleri daha da üstün bir başarıyla yerine getirmek için ileri!

PARTİ YAŞAMI

Niçin TKP'ye girdim?

(5. sayfadan devam)

oynatan bunalımlar, bakıyorsunuz Edirne'den de Hakkâri'den de, bazı özgün ayrımlara karşın aynı yankıyı yapıyor. Aynı düşmana, aynı ekonomik, sosyal, politik belâlara karşı bir tek politik savaş stratejisi, o stratejiyi uygulayacak bir tek merkez olması doğal değil mi?

Bir de şu var: Bu ortaklığı vurgularken, Türkiye'de ulusal sorunun başlı başına bir savaşım sorunu olduğu, bu sorunun varlığından dolayı ortaya nesnel olarak bir Kürt ulusal hareketinin çıktığı gerçeğine göz yummak da olmaz. Ama, gelgelelim, ulusal kurtuluş savaşı veren bir ulusun komünisti, her zaman kapitalist ülkeler proletaryası ve sosyalist ülkelerle sıkı bağları savunmakla görevlidir. Bu bağların biçimini, o savaşın verildiği ülkenin durumu belirliyor. Türkiye Kürdistanı halkının ulusal hareketi ile Türkiye Proletaryası arasındaki bağlaşıklığı, Kürt ve Türk işçilerinin ortak örgütleri ve komünist partisi kadar kimse sağlayamaz. Kaldı ki, Türkiye işçi sınıfı doğduğu günden beri, Kürt ve Türk işçileri ortak örgütlerde savaşıyorlar. Bu yıkılmaz bir gelenektir. Soruyorum: Biz komünistleri Kürt ulusal hareketini, Türkiye'deki ileri demokratik devrim savaşına bağlıyabilmek için en elverişli birlikten, tek parti çatısı altında birleşmekten alakoyan ne gibi gerçek nedenler vardır? Bence, böyle nedenleri daha çok küçük burjuva milliyetçi ön yargılar yaratıyor.

— *Şurası açıktır ki, Türk kökenli komünistler, her şeyden önce, kendisi de ne denli ezilirse ezilsin, ezen ulusun, Türklerin milliyetçi, şoven görüşleriyle herkesden çok savaşmalıdır. Yanıtların için sağol.*

● Komünistler, TİP, TSİP üyeleri, CHP'liler, Kürt devrimci demokratları, tüm ilerici, yurtsever güçler: Ülkemizi emperyalist köleliğe, atom yangınlarına, ulusal yıkıma ve faşizm tehlikesine sürükleyen gidişe dur demek için güçlerinizi birleştirin!

● İşçi sınıfının birliği için savaş! TKP'nin, TİP'nin, TSİP'nin eylem birlği güçlensin!

● Sosyalizme açılan ileri demokratik devrim için ulusal demokratik cephede birleş!

Sıkılı bir yumruk gibi

Terör güngüne partimize, komünistlere yöneliyor. Burjuvazi hem fizik olarak yoketmeyi, ezmeyi hem de terörle savaşımızı yavaşlatabileceğini umuyor. Burjuvazinin bu umutları kursağında kalacaktır.

Sınıf savaşımları sertleştikçe, daha geniş yığınları sardıkça savaşta güçleri yoğunlaştırmak daha iyi yönetebilmek için zorunluktur. En geniş eylem birliğini sağlamak, cepheyi gerçekleştirmek ve onun içinde işçi sınıfımızın öncülüğünü güçlendirmek Komünist Partisinin rolünü arttırmaya bağlıdır. Yığınların savaşımını daha iyi yönetebilmek için güçleri partinin çevresinde toplamak, kenetlemek, safları sıklaştırmak gerek.

Yığın savaşının olağanüstü hızla yükseldiği, veya baskı ve terörün olağanüstü arttığı, her ikisinin birden koşut geliştiği koşullarda bir yandan partinin önderlik, yöneticilik rolü daha da önem kazanırken, diğer yandan partide yönetimin daha da merkezileşmesi zorunluk olur. Demokratik santralizm ilkesinde, santralizm daha da ağır basar. Terörün azgınlaşmasıyla belirlenen yeni politik koşullarda partimizde bu yön daha da ağırlık kazanmıştır.

Alt örgütlerin üst örgütlere, tüm parti örgütlerinin Merkez Komitesi ve Politbüro'ya bağımlılığı daha da yükseltilmelidir. Parti kararları ve yönergelerini yaşama geçirmede daha titiz olmak zorundayız. Bu konuda kılı kırk yarmalı, hiçbir gevşekliğe yer vermemeliyiz. Kararlar süratle uygulanmalı ve sonuçları sıkıca denetlenmeli ve üst örgütlere bilgi verilmelidir. Öyleki üst örgütler en üstte Merkez Komitesi ve Politbüro, en altta bir fabrika, mahalle vb. temel örgütlerin nabzını, dolayısıyla yığınların damar atışını anında duyabilmelidir. Anında yukardan aşağıya yönlendirme yapabilmelidir. Böylece partinin hızla kararlar alma, değiştirebilme ve uygulayabilme yani taktik manevra yeteneği artar.

Partimizde disiplin sağlamdır. Yeni koşullara göre daha da çelikleşmelidir, konspirasyon sıklaşmalıdır. Disiplin ve konspirasyon her kademede partinin yönetim gücünü artırır.

Benimsetme yöntemi

Komünist zorba değildir. Görüşlerini kimseye zorla dayatmaz. Enine boyuna anlatma, açıklama, benimsetme yolunu tutar. Ancak kendine güvenmeyen, savunduğuna inanmayan, neyi savunduğunu bilmeyenler zorbalık yolunu tutarlar. Komünist Partisi yığınlara açıklama, inandırma, benimsetme yönteminden hiç şaşmadan yürüyor.

Eylem birliği süreci de ancak bu yönteme sıkı sıkıya sarılmakla ilerliyor. Kalıcı bir eylem birliği istiyorsak bağlaşıklarımıza görüşlerimizi anlatmaktan, eylem alanlarında edinilen öz deneyim temelinde onlara yol göstermekten geri durmayacağız. Bunu da eylem birliğini, aramızdaki savaş bağlarını güçlendirecek bir dil ve üslupla yapacağız.

Kuşkusuz, karşımıza yer yer zorbalığa başvuranlar da çıkıyor. Bunlar halkın düşmanları ile işbirliği yapanlar, onların yöntemlerine sarılanlardır. Elbette böylelerine işçi sınıfı, komünistler kendi anladıkları dilde yanıt vereceklerdir.

Özellikle fırtınalı zamanlarda, zorlu savaş dönemlerinde yolunu şaşıran, yanlış yollara yönelen dürüst insanlar da çok olur. Bunların karşısında sorunları kestirme yollardan çözmeye kalkışmak, inandırıp benimsetme yolundan şaşmak yarar değil, zarar getirir. TKP'nin militanları yanlış görüşlere kendini kaptıran dürüst devrimcilerle yeminli parti düşmanlarını, sınıf düşmanının işbirlikçilerini ayırmayı bilmelidirler. Bu ayrımı yaptıktan sonra, birincileri kazanmak için bıkıp usanmadan, ardıcıllıkla ama tepeden bakmadan, alçak gönüllülükle onlara partinin görüşlerini benimsetmek için çalışmalıdırlar.

İnsanların doğru görüşleri kendiliğinden, ya da bir çırpıda kavrayacaklarını sanmak yanlış olur. Sonra, benimsetme yöntemi boş kafayla, bilinçsizce uygulanamaz. Karşımızdakine benimsetmek istediğimiz görüşü önce kendimiz çok yönlü olarak kavramış olmalıyız. Bu da, bir kez daha, tüm parti militanlarının Marksizm-Leninizmi daha iyi öğrenmelerinin, ideolojik yetkinliklerini yükseltmelerinin, parti içi eğitimi güçlendirmenin büyük önemini gösteriyor.

Komünistler Leninci görüşlerine, partilerinin Leninci politikasına duydukları derin güvenle yetinmiyorlar. Bu inancı, bu güveni sağlam bir bilinçle, bilgi hazinelerini güçlendirmekle pekiştiriyorlar. Yığınları, değişik görüşten çevreleri böylesi sağlam bir temel üzerinde yürüttükleri propaganda ve ajitasyonla inandırıyor, onları parti sıralarına böyle kazanıyorlar.